

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

2. De mortificatione continua Religiosorum. Thema. Semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes. 2. Corinth. 4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

EXHORTATIO II.
IN REGULAM XII. SUMMARI.

Probat mortificationem continuam, omnibus quidem Religio-
sis; sed cum primis Hominibus Societatis, ex officio
incumbere.

T H E M A.

*Semper mortificationem JESU in corpore nostro circumferen-
tes; ut & vita JESU manifestetur in corporibus nostris.*
2. Corinth. 4. 10.

VEL:

*Majus cujusque studium sit quærere continuam in rebus omni-
bus quoad poterit mortificationem.* Reg. 12.

Pud Romanos æquè
atque apud Hebræos
olim nuptias cœm-
ptione quâpiam in-
stitui solitas, tum
sacrarum, tum pro-
fanarum historiarum monumenta
commemorant. Hâc ratione Osêas
Propheta uxorem emit quindecim
argenteis. *Osê 1. 3. 2.* Pari modo
Patriarcha Jacob Rachelem duplicato
laborum septennio ac servitute sibi
comparavit. Ipse Dei Filius Dominus
JESUS sanguine suo & trjrum ac

triginta annorum labore Ecclesiam
sibi Sponsam acquisivit. *Mat. Cap. 20.*
David quòque Saülis Regis filiam
obtinere sponsam nequit, nisi ante
præsenti vitæ periculo centum præputia
Philistinorum, tanquam dorem, Regi
numeraret. Acceptavit David jubens
conditionem, exivit in prælium,
gladium strinxit, Philisthæosque
omnino ducentos trucidavit, eorum
præputia Regi attulit; atque ita
in Sponsam Filiam Regiam obtinuit
genèrque Regis evalit. *1. Reg. 18. 25.*
Terrenas ac carnales nuptias omnes
quotquot

quotquot adsumus, dudum sprevimus. Non ambimus Sponsam, quam mors nobis avellat, sed quæ nobiscum vivat & regnet in ævum. Sponsa hæc, si nomen rescire aveatis, perfectio & vitæ sanctimoniam nuncupatur: estque Filia Regis celestis nobilissima, speciosissima, ditissima. At quo eam pretio nobis comparabimus? Non quindenis argenteis, ut Oseas; sed labore assiduo & indefesso, ut Jacob: sed sanguine & mortificatione continuâ, ut Christus Dominus noster; sed pugna indefinente, ut David; gladium stringendo & amputando centum præputia Philistinorum: id est, abnegatione continuâ passionum & vitiorum nostrorum. Hoc à nobis reposcit vocatio nostra, hoc Regula requirit, hoc exigit vita religiosa; sed vel maxime Professio Societatis JESU: veluti exhortatione præfente declarabimus.

I. Mortis & mortificationis sicut paronymia, ita & analogia magna est. Mors autem, ut docet Seneca Lib. 6. c. 32. est *lex natura. tributum officiumque mortalium, ac malorum omnium remedium.* Quid autem mortificatio? Est Lex non naturæ, sed gratiæ, promulgata ab Apostolo ad Colos. 3. *Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram.* Lex hæc omnes quidem, sed potissimum vitæ religiosæ Sectatores obstringit. Est *Tributum officiumque mortalium*, quo suum cuique penditur; & Deo, quod Dei est; Cæsari, quod Cæsaris est; Proximo, quod Proximi est; sibi, a quo vis, quod suum est. redditur; tributum hoc ab omnibus præstandum, hoc officium à nemine non exequendū;

licet ab Ascetis potissimum. Est denique *omnium malorum remedium*, ab Adamo in posteros, eorumque naturam corruptam promanantium. Quod naturam depravatam restituit; intellectum cæcipientem illuminat; voluntatem infirmam corroborat; appetitum furentem compescit; sensus fallaces corrigit; corpus deficiens & collabascens sustentat: peccata rejicit; vitia extinguit; inordinata componit: & sicut mors animam hujus vitæ malis eripit, & in statum immortalitatis & immutabilitatis mittit; ita mortificatio ab inquietudinibus hujus vitæ liberat, & quendam immutabilem statum anabilem statum importat.

Hoc itaque tributum, hoc officium est hominis, præcipue in Religione Deo consecrati; hoc ejus status & obligatio postulat, ut mortificationi assidua intendat. Hoc Religiosi officium, hæc obligatio ex Christi Domini verbis clarè colligitur. Matth. 16. 14. *Si quis vult post me venire, me sequi, vitam meam imitari, meus esse discipulus ac famulus, abneget semetipsum:* Hoc ab illo requiro; hoc ei officium injungo; quod nisi præstiterit, servus meus & discipulus esse nullatenus poterit. Colligitur deinde ex verbis Apostoli: *Qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitiis & concupiscentiis.* Ad Galat. 5. *Qui Christi milites sunt, ut explicat S. Anselmus Ejusque spiritu aguntur, vivunt, ac militant; hi carnem suam cum vitiis & concupiscentiis, id est non tantum vitia & concupiscentias; sed ipsam quodque carnem corruptam, quasi fomitem concupiscentiarum castigant, mortificant, crucifigunt,* per

per jejunia, cilicia, labores & pœnitentias. Id qui negligunt, non sunt Christi, milites, & famuli, sed mundi carnisque mancipia. Omnes quidem Christiani Christi sunt, & Christum sequuntur, sed plerimi à longè tantum. Religiosi verd penitus & omnino Christo oblati & consecrati sunt per vota sua; & propius Christum sequuntur, ac proinde, plus quàm mundani, se abnegare & carnem cum concupiscentiis crucifigere tenentur. Ea de causa S. Joannes Climacus, *Monachum*, (id est Monachi vitam) definit, *perpetuam naturam violentiam*. Hoc, ait nostrum pensum est, hoc munus nostrum, *hac militia nostra*, vim ipsi naturam inferre: per nos regnum caelorum vim pati debet: nam violenti rapiunt illud. Idem S. Augustinus verbis disertis stabilis serm. 13. de verbis Domini. Hoc, inquit, est opus nostrum, in hac vita, actiones carnis spiritu mortificari quotidie, affligere, minuire, frœnare, interire. *hac est actio nostra, hac militia nostra*. Quemadmodum operarii munus est, assidue laborare; & militis officium est constanter pugnare contra hostes: ita quoque vita & occupatio Religiosi est, gladium mortificationis indolenter stringere, contra passionum & vitiarum assultus strenuè dimicare; œdus, inducias, aut armistitium nullum cum illis pangere, sed continuò affligere, minuire, frœnare, interire; quod nisi faciamus, nulla tranquillitas cordis, nulla pax Religionis, nulla mentium malacia speranda est, sed meræ fluctuum pugnae & collisiones, meræ tempestates exspectandæ erunt.

Deinde addit S. August. l. c. *Nobiscum quoque loquitur S. Petrus dicens: In hoc vo-*

cati estis, quia Christus passus est pro vobis relinquit exemplum, ut sequamini vestigia eius. nimirum, ut sequamur Iesum abnegantes nosmetipsos, & tollentes crucem nostram. Hoc est, non solum officium, sed pietas nostra: desideria seculi opprimere, proletere appetitum; truncare omnem motum naturæ: Sicut enim, qui aliquam artem exerciturus est, instrumenta illius querit: sic nos instrumenta perfectionis, scilicet paupertatem, castitatem, obedientiam querimus: quia perfectionem & mortificationem exercere propositum nobis est, tanquam proprium officium & professio. Ad quid enim relinquemus res omnes, si desideria retinere liceret: nonne foret ridiculum ac stultum renuntiasse mundo, & ipsum avidè concupiscere, & rumpi votis, pro his, que mundi sunt; hoc ipso enim quod relinquitur, materiam, & ipsam cupiditatem relinquere tenemur.

Denique idem Magnus Doctor hac ratione discursum suum concludit: *Quare ratione nostri officii, & propositi, non tantum debemus res, sed & cupiditates relinquere, & vincere desideria carnis & sanguinis, & quidquid secundum naturam est, non secundum spiritum & gratiam. Hac vocatio nostra, hac professio, hoc officium, & nihil hac vocatione sublimius, nihil hac professione dignius, nihil hoc officio honoratius, nihil felicius. Hactenus D. Augustinus. Si igitur nihil dignius, nihil honoratius illo officio, sanè minime illud à Religiosis negligendum erit, cum milites, opifices, operarios alacritate tantæ officio suo fungantur, eoque probè expleto latentur & gloriantur.*

II. Officium & Status Societatis
 JESU postulat continuam mortifica-
 tionem: Liquec id perspicue ex verbis
 S. Pauli 2. Corinth. 4. 10 ubi ait: *Sem-*
per mortificationem JESU in corpore nostro
circumferentes; ut & vita JESU manife-
stetur in corporibus nostris. Cum enim nos,
 quotquot Societati JESU nomen dedi-
 mus; JESU vitæ imitationem profitea-
 mur nos quoque JESU crucifixo, mor-
 tificatio ac mortuo, in vita. gestisque i-
 mitari necesse est, ne nudum sine omine
 nomen circumferamus. *Semper ergo,*
vel ut loquitur S. Iguatius, continuo JESU
mortificationem; & abnegationem imi-
temur: Ut & vita JESU manifestetur in
nobis. Scilicet hic vita sancta, vita mor-
tificata ac domita, simulque vita fortis
lata, alacris ex forti, vegetoque spiri-
tuum etiam in futuro seculo, vita bea-
ta, manifestetur in carne nostra mortali.
 §. II.

Ratio autem ulterior; semper morti-
 ficationem JESU in corpore nostro cir-
 cumferendi; motusque praves & con-
 cupiscentias subigendi, ex fine vocatio-
 nis nostræ, & ex ipsa Societatis JESU vi-
 ta depromitur. Si enim hoc officium est
 Religiosorum omnium, quanto magis
 Religiosorum Societatis, quibus in-
 cumbit, vitam Apostolicam imitari, &
 quotidie conversari cum proximo? Nisi
 hi se strenue semper abnegent, vitiis
 scatebunt innumeris, officioque suo mi-
 nimè facient satis: ut præclare monet
 R. P. Claudius Aquaviva quintus So-
 cietatis nostræ Præpositus Generalis, E-
 pisl. 2. §. 8. *Quod si hac cura, inquit, (as-*
sidue frangendi nimis animi motus)
religiosa vitæ necessaria est, quantò tandem

magis is, qui optulando aliis, in hominum
causu, quasi in acie versantur? Nam ut præ-
cedenter disserit S. Chryostomus L. 3. de
Sacerdot. In hisce hominibus, ea bellæ
(sic vitiosas animi affectiones appellat)
pabuli multò plus habent. Superbia enim
laudibus & honoribus alitur, qui sump-
te sponte consequuntur concionandi munus, li-
terarumque & aliarum rerum tractatio-
nem, quæ hominum oculis patent. Invidia
alienâ existimatione & famâ inflamma-
tur. Ira si quis nobis se opponat. Quamob-
rem ejusmodi Christi milites, necesse
est gloriæ contemptores esse, cæterol-
que animi motus subactos, in sua ditio-
ne ac potestate habere. Quare idem
Chryostomus l. c. ait: Ut ignis metalla
probat; ita Cleri (in quo est Societas) ex-
acta probatio mortalium animos secernit, ut-
que internoscit. Ac si quis est vel iracundus,
vel pusillanimis, vel gloria appetens, vel ar-
rogans, vel alio quovis morbo obsessus, id
omne detegit, & latentes statim morbos
nu dat.

Deinde ipsa Apostolicæ vitæ ratio,
 quam pro modulo suo Societas imitari
 facit, ex natura sua continuam postu-
 lat mortificationem; quietem verò ac
 propria commoda excludit. 1. Ea de
 causa Redemptor noster Apostolos e-
 legit, non homines delicatulos, non
 nobiles, non molliculos non otio, cot-
 porisque commodis alluetos; sed labo-
 ribus & sudoribus innutritos, sed fame,
 siti, frigore, ac durâ carnis tractatione
 exercitos. Et si quis aliter educatus
 fuit, hunc ad dura instruxit, dicens: *Si*
quis vult post me venire, abneget semetipsum
& tollat crucem suam. Luc. 22. 2. Quam-
obrem, obsecro, ad vitam Apostolicam
 NN vocatos,

vocatos, nunc piscatores, nunc ovium pastores, alijs agri vinearum cultores appellat, nisi ut palam faciat non oportere eos detrectare labores, sudores, vigilijs, non sectari otium, non desidiam, sed plurimas mortificationes ac molestias ultro subire; nec non spiritualia contra tartareas phalanges, hominum animos obsidentes, arma jejuniorum, vigiliarum, & orationum crebro usurpare. 3. Curnam Salvarum illos misit sine sacculo & pera, sine viatico & pecunia, appositisque contentos esse iussit; nisi ut gula, & sensualitati frenum injicerent; nec pretextu necessitatis, hospitijs difficiles se ullâ ratione praeberent, aut secum ea, quae delicias redolent, & ab apostolico rigore aliena sunt, sui nimia sollicitudine, ferrent. 4. Iisdem de causis permisit illos fame premi, ut species inedia levandâ causâ velere cogerentur, idque sabbatho, id est, die festo. Et cum eorum animos laboribus fessos post missionem in solitudine recrearet; nihil ad victum tot personarum inventum est, praeter panes hordeaceos & pisciculos paucos, quos illis apposuit. Ita nullo non tempore Discipulos suos in abnegationis schola optimus Magister exercuit.

Quin & continua mortificationis usum ipse Dominus exemplo suo constanter docuit, non in omni solum vita, sed vel maxime tempore praedicationis, vitam trahendo in penuria, in laboribus plurimis, in itineribus, in humiculationibus; non enim habebat, ubi caput reclinaret: in fame & siti, in sudoribus & fatigationibus: Nam Joan. c. 4. Cum fatigatus sederet ad fontem, con-

versioni Samaritanarum intentus, jamque hora esset sexta, id est, secundum hominologiorum nostrorum taxin, duodecima, & fame pressus Apostoli, coemptis cibis, ad resocillandum corpus; invitatus hisce verbis: *Rabbi manduca: ipse respondit: Ego cibum habeo manducare, quem vos nescitis: meus cibus est ut faciam voluntatem Patris mei, ut perficiam opus ejus.* Nimirum tunc Dei Patris gloriae fame, & animarum sui premebatur, ut praeter illa quaevis corporis incommoda non sentiret.

Eundem quoque mortificationis continuam & commodorum propriorum fugam Spiritum à Christo hausere Apostoli, attestante S. Paulo 2. Cor. 11. *In laboribus plurimis, in labore & ariditate, in siti, in jejunijs multis, in frigore & nuditate.* Haec erant ipsorum deliciae, haec opedia, & tragemata Apostolica. Quod si pro occasione, commoda aliqua admittere necesse erat, Apostolicum verbum non ignorabant: *Scio abundare & penuriam pati;* ut nimirum abundantiam non dissolveretur animus; sed ita vitium integritati pro occasione consulerent, ut eas ipsas ad majores labores & dolores deinde conferrent.

Non ab similibus mortificationis continua genus eluxit in Indiarum Apostolo S. F. Xaverio, qui eo usque excreverat, ut, teste P. nostro Oliva in Concione quapiam de ipso, mortificationem maximam haberet, si eâ careret. Illius quoque hujus abnegationis speculum praebet nobis Hispania in R. P. Antonio Sanchez Anno 1601. in Civitate Xerez in obsequio pestiferorum gloriose defuncto. Venit is ad Societatem Hap-

pall anno ætatis 32. atque ad Tyrocinium Montillam missus, ibidem viribus omnibus ad summum perfectionis apicem conuersus est, fervore tam ardenti, tamque continuo mortificationis & asperitatum studio, ut illud admiratus Tyronum magister qualiverit aliquando: Quid sibi volunt tam insolite mortificationes & pœnitentiæ? Cui Pater: Si iumentum quodpiam bene pascum in divensorio, postque longam quietem, in viam prosequendam eductum, languide incederet, & sagniter; nonne mereretur calcibus & virgâ urgeri ad progrediendum? Atqui iumentum ejusmodi corpus meum est, quod in sæculo bene pascum, & longâ quiete deses ad currendam perfectionis viam, necesse habet ejusmodi stimulis & verberibus ad cursum incitari.

Neque hunc mortificationis continuæ fervorem, cum sine Tyrocinii, more nonnullorum deposuit, sed magnis auxilii indices incrementis, novas & novas corporis domandi artes & praxes adinveniens, corpus à capite ad calcem flagellis exdebat ad horrorem audientium: si quando istus falleret, increpans semetipsum, canem commerita flagra dechinantem appellabat. Lavans scutellas, aut ollas, inmittebat manus ad cubitum usque aquæ calentissimæ, rogatusque qui posset tantum ardorem sustinere, reponebat: *Et quomodo possum ardorem sustinere sempiternus?* Alias brachiis supponebat candelam ardentem, seque increpans dicebat: *Adurete porce, adurete.* Ad parcissimum, vilissimumque cibum, præter aquam nihil unquam admittibat, monitusque ne id faceret: va-

letudinis & senectutis causâ: respondit: Si perdomare abstinentiâ non possum canem hunc mortuum: bibendo vinum quomodo illum subjugabo? Atque ita strenuè, constantèrque à Tyrocinio ad obitum usque mortificationis continuæ & pœnitentiæ rigidæ studium adhibuit.

Hujus igitur uti & SS. Apostolorum atque in primis Christi Domini nostri exemplo; ferventiore Tyrones in bono proposito, & usu moderato mortificationis pergant, tepidiores sese excitent; ut officio suo ritè fungantur: non licet quidem adeò inusitatas, absque expressa Superiorum licentia suscipere austeritates, quæ admirandæ potiùs, quàm imitandæ proponuntur, sed in levioribus occasionibus, quotidie occurrentibus, internis præsertim animi motibus & passionibus, mortificationi continuæ studendum est, *quoad fieri potest*, (ut in Regula ad discretionem insinuandam additur) Hoc enim, ut diximus, officium, pensumque & Religiosorum omnium: hoc Regula & Professio nostra exigit, & vel maxime in Societate JESU, in qua cum proximis agendum nobis est, & vitam Apostolorum imitatricem, innumeris laboribus, molestiis, difficultatibus ac mortificationibus implicatam amplexi sumus; adeoque cum illis connexam, & necessariò colligatam, ut absque iis Religiosi & Socii JESU nomine indigni futuri simus, ac velut sylvescentes & ramis, stolonibusque redundantes arbores truncum exiguum, aut propè nullum pro Dei gloria & animarum salute relaturi.

Nn 2 REGULA